

LGBTİ+
KURTULUŞU İÇİN
ANTİKAPİTALİST
MÜCADELE

ANTİKAPİTALİST BLOK

Katıl bize lubunya!

Bütün dünyayı etkisi altına alan koronavirüs salgını yüzünden bir haller var üzerimizde. Türlü eşitsizlikler boynumuza zincir oldu. Kimimiz işinden oldu, kimimiz zorla aile evine döndü ve orada şiddete uğradı, seks işçisi olan kimimiz zaten güvence-siz koşullarda çalışırken aldığı risk iyice arttı. Bunlarla da kal-madı, geçtiğimiz aylardan beri yoğun bir nefret kampanyasına maruz kaldık ve kalıyoruz. Nisan ayında Diyanet'in yaptığı kla-sik, duymaya çok alışık olduğumuz ve artık başımızı zonkla-tan "lut kavmi" deyişini hepimiz hatırlıyoruz. Orada kalsaydı neyse ama öyle bir şekle büründü ki biz de "Yuh ama!" dedik. Söylediklerine göre dünyadaki hastalıklara LGBTİ+'lar neden oluyormuş. Devletlerin mücadele etmekte zorlandığı ve ka-pitalist ekonominin teste tabi tutulduğu böyle bir dönemde suçu LGBTİ+'lara atmalarına şaşırılmamalı.

Bununla kalsa ay hadi neyse. Bir nebze de olsa alışık sayılırız ancak bu sistemik nefret son aylarda öyle bir boyuta ulaştı ki artık dizilerdeki eşcinsel karakterlere sarmaya başladılar. Sal-gın için hiçbir önlem alınmazken, gece sektöründe çalışan-larımızı hiç düşünmediler. Tüm bunların yanında muhalefet denilen tarafın da LGBTİ+ nefreti konusunda AKP-MHP'nin kanatları altına girdiğini gördük. Eşcinsel evliliği, toplumsal hassasiyetlerden dolayı eleştirip, parlamentoyu hedeflediği

için onaylamayan İmamoğlu; çocuğunun eşcinsel olmasını “tercih etmeyen” Akşener gibi kendisine muhalefet diyen ancak sağ kanatta olan odaklardan medet ummamak gerektiğini gösterdi.

Dünya çok radikal bir yöne gidiyor lubuncum ve artık gündelik hayatlarımızda da bunu hissetmeye başladık. Sınıflar arası uçurum, salgının da kazandırdığı ivmeyle her geçen gün büyüyor. İşçi olan bizler her geçen gün fakirleşirken, yönetici elitler ve sermaye sahipleri zenginleşiyor. İklim krizi desen, görünmez bir sorunmuş gibi davranıyorlar. Halbuki alarm zilleri çalıyor. Cinsiyetçilik ve LGBTİ+ fobisi işlerine geliyor çünkü bu sayede kendilerine hayali bir düşman yaratıyorlar. Kadınların, çocukların ve LGBTİ+'ların en temel haklarını koruyan İstanbul Sözleşmesi'ne dahi el uzatıyorlar, kaldırmak istiyorlar. Kendi “yerli ve milli” yasalarını bu sözleşmenin yerine geçirmek en büyük istekleri. Bu çok merak uyandıran yerli ve milli yasanın içinde ise bize hiç yer olmayacağı aşikar!

Kendine muhalif diyen partilerin bile konu parlamento olduğunda temel haklarımız konusunda taviz vermesi kuşku uyandırıcı. Sandık siyaseti izleyerek, sırf AKP-MHP'yi yenmek için, “şirin görünmek” için verilen tavizler bizi sadece daha fazla kutuplaştırıyor. Biz antikapitalist lubunyalar böyle bir siyasi ittifakın içinde asla yer almak istemiyoruz. Bizim istediğimiz, hepimizin daha özgür bir dünyada, eşit haklara sahip olarak yaşaması. Bu nedenle, AKP-MHP koalisyonunun karşısına çıkarılan bu ittifaktan hiçbir şekilde umutlu değiliz. Özgürlük bize bu kanattan gelmeyecek, bundan eminiz. İşte bu yüzden dünyadaki bütün özgürlük hareketlerini kucaklayan, bütün ezilenlerin bir araya geldiği bir antikapitalist blok için kollarımızı sıvadık. Seni de aramızda görmek, bu mücadeleyi seninle birlikte vermek istiyoruz.

Neredesin aşkım?

Barış Yılmaz

LGBTİ+ hareketinin dışarıda bırakıldığı bir devrimci mücadele düşünülemez

İstanbul Sözleşmesi'nin yoğun bir şekilde tartışıldığı bugünlerde, sözleşmeden çekilmenin gerekçelerinden biri olarak LGBTİ+'lar gösteriliyor. Kapitalizmin periyodik olarak yaşadığı krizlere yenisinin eklenmesine sebep olan pandemi sürecinde LGBTİ+ bireyler hedef olarak gösterildiler. LGBTİ+ bireyler evlerine alınmamakta, ihtiyaç duydukları ilaçlara erişimde sıkıntı yaşamakta, sürekli nefret söylemlerine maruz kalmaktadır.

Sistemin çıkmaza girdiği herhangi bir döneme baktığımızda egemenlerin dezavantajlı grupları hedef haline getirdiği pek çok örnek görebiliriz. Üstelik bu sadece Türkiye'ye özgü bir durum değil, dünyanın hemen her yerinde LGBTİ+ bireylere karşı aynı düşmanca tavrı, cinayetleri, nefret suçlarını görmek mümkün. Sorunu Türkiye'nin veya başka bir ülkenin sorunu olarak değil, sistemin ta kendisinin yarattığı bir dert olarak okumak gerekir.

LGBTİ+'ların aile kavramını tehdit ettiği safsatası yeni bir iddia değil. Eşcinsel ilişkinin tarihi çok eskilere dayanır. Ancak kapitalist toplumun gelişimi ile birlikte aile ve eşcinsellik kavramlarına yeni tanımlar getirilme ihtiyacı duyuldu. Eşcinsel ilişki türünün bir sorun olarak lanse edilip cezalandırma yön-

temlerine başvurulması 19. yüzyılın sonlarına denk geliyor.

Aile kavramının neden yeniden tanımlanmaya ihtiyaç duyulduğu ve eşcinsellik tanımına hangi sebeplerle belirli sınırlar çizilip toplumdan soyutlanmaya çalışıldığını anlamak için kapitalist düzenin kendisini incelemek gerek. Cevap, üretim araçlarının kontrolüne sahip olan egemen sınıfların, yeneden üretimi (doğum) kontrol altına almak isteyerek, sisteme yeni işçiler entegre etme ihtiyacında saklıdır. Bunu anladıktan sonra, neden tüm sınıflı toplumlarda aile olmaya yönelik cinsel ilişkinin tanımlandığını ve bunun kabul edilebilir bir model olarak dayatılmasının sebeplerini anlamak da kolaylaşır.

Antikapitalist aktivistler için LGBTİ+ mücadelesinin yanında yer almak neden önemli? Toplumsal bir devrim, tam anlamıyla cinsel özgürlük ve eşitliğe giden yolu açabilir. Devrim sonrası cinsel ilişkilerin nasıl düzenleneceği kısmıyla alakalı çeşitli yorumlar yapılabilir, ancak bu doğru bir yaklaşım değildir. Günün fikirlerini geleceğe empoze etmemek akıllıca olacaktır. Devrim sonrası cinsel ilişkiler düzenine, yeni nesiller karar verecek.

Bu, özgürlük mücadelesinin devrimden sonraya erteleneceği anlamına gelmez. Antikapitalistler, LGBTİ+'lara yapılan saldırılara karşı, LGBTİ+'larla omuz omuza mücadele etmelidirler. LGBTİ+'ların haklarını hep beraber savunmalıyız. Şu anda özgürlük talep etmiyorsak, ilerisi için nasıl özgürlük hayali kurabiliriz?

Burada hatırlanması gereken şey, insan cinselliğinin bir dizi biyolojik gerçeklikten ziyade, sosyal olarak inşa edildiğidir. İnsanlık tarihi boyunca; cinsellik, doğum, aile, ergenlik gibi olgular, toplumların üretim tarzı, sınıf yapısı, tarihsel koşulları gibi etkenlerle şekillenmiştir. Dolayısıyla cinselliğin her zaman ve her yerde aynı sosyal yapıyı koruduğu iddiası yanlıştır.

Öyleyse, LGBTİ+'ların mücadelesinin yanında yer almak, var

olan kapitalist düzene ve onun dayattığı cinsellik tanımına da bir başkaldırıdır. Devrimin zaferi, tüm ezilenlerin dahil olduğu kolektif bir mücadele ile mümkündür. Tüm antikapitalistler, “amasız, fakatsız” ezilenlerin yanında yer almalıdır. LGBTİ+ hareketinin dışarıda bırakıldığı bir devrimci mücadele düşünülemez.

Dila Ak

LGBTİ+ hareketi tarihi

LGBTİ+ özgürlük hareketi, tarih boyunca, toplumların kendilerine özgü deneyimleriyle var olagelmiştir. Harekete son yüzyıldaki karakterini veren ise, ABD’de 28 Haziran 1969 günü başlayan ve 3 Temmuz 1969’a kadar devam eden Stonewall Ayaklanması’dır.

Bu ayaklanmanın birçok nedeni vardı. Yıllar boyunca yerel bir mafyanın ve beraberinde devletin sistematik şiddetine uğrayan, her türlü temel haktan yoksun bırakılan LGBTİ+’lar, polislin Stonewall gece kulübüne yaptığı baskın ve ardından aktivistlere uyguladığı ağır şiddete karşı ayaklanıp yaklaşık bir hafta sürecek bir çatışmaya girdiler. Stonewall ayaklanması sonrası elde edilen kazanımlar, LGBTİ+ hareketi için yapıtaş oldu. 1969’dan sonra her Haziran Onur Ayı olarak kutlanmaya başlandı ve Haziran’ın son haftasında Onur Yürüyüşü düzenlendi.

LGBTİ+ kavramı nedir ve nasıl ortaya çıkmıştır?

LGBTİ+ (Lezbiyen, gey, biseksüel, transseksüel, interseks ve diğerleri) çok geniş bir spektrumu kapsar ve birçok cinsel yönelimi ve cinsiyet kimliğini temsil eder. Kavramın detaylı tarihini bu yazıda inceleyemeyecek olsak da özetle hareket içerisinde dahi dışlanan biseksüellerin ve özellikle transların eylemiyle 1988 yılında LGBTİ+ kavramı doğdu. Hareket, bu ta-

rihten itibaren daha ortak bir mücadele çizgisi izledi.

Darbe yılları ve mücadele

LGBTİ+ hareketi kendisini, Fransa'da ortaya çıkan ve bütün dünyaya yayılan 1968 hareketleriyle harmanlanıp sahneye çıkardı. Fakat bu hareketin Türkiye'de vuku bulması zaman almıyordu. Bunun için 1980'li yılları beklememiz gerekecekti.

1980 yılı ve sonrası Türkiye halkları için karanlık yıllardır diyebiliriz. 12 Eylül darbesinden sonra Türkiye'deki kapitalist düzen bütün milliyetçiliğiyle, militarizmiyle ve cinsiyetçiliğiyle hakim konumdaydı. Darbe bu ideolojilerin pekişmesini, hatta ivme kazanmasını sağlamıştı. 1973 yılında eşcinsellik hastalık kategorisinden çıkarılmış olmasına rağmen, Türkiye'de LGBTİ+'lar "sapık" ve "hasta" olarak etiketleniyordu. Bu yıllar LGBTİ+'lara, özellikle toplum içinde kendisini görünür kılan translara karşı korkunç şiddetlerin uygulandığı yıllardı. Bu şiddetin arasında çuvala kediyle birlikte atmak, dövmek, zorla saç kazımak gibi rahatsız edici şeyler sayılabilir. Bu şiddet eylemleri darbecilerin insan haklarına pek de meraklı olmadıklarını; "insan" derken yalnızca heteroseksüel, milliyetçi ve itaatkâr insandan bahsettiklerini gösterir niteliktedir.

Bütün bu baskıya rağmen mücadele devam ediyordu. Türkiye'de ilk kamusal LGBTİ+ eylemi dört trans aktivist tarafından, Gezi Parkı'nda 27 Nisan 1987 tarihinde gerçekleştirilen açlık grevi olmuştu. Türkiye medyası bu açlık greviyle dalga geçerken, yalnızca dört trans aktivistin yaptığı bu grev dünya kamuoyunda büyük bir yankı uyandırdı. Bu dört trans aktivistin yaptığı eylem sayesinde LGBTİ+ hareketinin fitilinin ateşlendiğini söylemek mümkün.

Doksanlar, Ülker Sokak ve Hortum Süleyman

1990'larla birlikte LGBTİ+ hareketi iyice ivme kazandı. Bu yıllar şiddetin farklı şekillerde devam ettiği dönemdi, aynı zamanda Ülker Sokak ve Hortum Süleyman dönemi. Doksanlı yıllara

damgasını vuran bu olaylar, translar için korku ve mücadeleyi temsil ediyordu. Çeşitli faşist gruplar tarafından kampanyalar düzenleniyor, bu gruplar tarafından kışkırtılan Ülker Sokak sakinleri, translara karşı şiddet eylemlerinde bulunuyorlardı. Hortum Süleyman lakaplı Süleyman Ulusoy isimli polis komiseri ise translara yaptığı işkencelerle “meşhur” olmuştu. Bu eylemlere hiçbir devlet kurumunun müdahalede bulunmaması, nefretin devlet tarafından desteklendiğinin ve yukarıdan aşağıya yürürlüğe konulduğunun göstergesiydi.

Kendisine sol kelimesini yakıştıran hakim stalinist akım, velsol bu dönemde devlet kapitalisti Türkiye “solu” içerisinde de LGBTİ+ fobisi hakimdi. Buna benzer bir örnek de Doğu Perinçek’in o dönemde bir gazetede tefrika olarak dağıtılan “Eşcinsellik ve Yabancılaşma” kitabını örnek verebiliriz. Onun dâhiyane tezine göre eşcinsellik “kapitalizmin artığı”, “dış mihrakların ve kapitalizmin getirdiği doğal bir süreç” idi.

1993’te Onur Haftası ilk defa “Cinsel Özgürlük Haftası” adı altında kutlanmak istendi. Fakat dönemin hükümeti bu etkinliklere izin vermedi ve etkinlik için yurtdışından gelen konukları sınır dışı etti.

2000’ler ve LGBTİ+ özgürlük mücadelesi

2000’lerde LGBTİ+ hareketi artık biliniyordu ve onu görmezden gelmek mümkün değildi. 2001 yılında, 1987’den sonraki ilk kamusal eylem düzenlendi. Bir kortej oluşturamayacak kadar küçük olan LGBTİ+ aktivist grubu o yıl 1 Mayıs’ta DSİP’in örgütlediği “Savaş Karşı Gençlik” kortejiyle birlikte yürüdü.

2007 yılından itibaren düzenli olarak kutlanan Onur Haftası, 2013 Gezi Parkı eylemlerinden sonra iyice görünür olmuştur. 2015’ten beri düzenli olarak her yıl polis tarafından müdahale edilmesine rağmen, yürüyüş çeşitli şekillerde, Türkiye’nin dört bir yanında yapılmaya devam etti. AKP-MHP koalisyonunun yoğun nefret söylemlerine ve uygulamalarına karşın,

LGBTİ+ özgürlük mücadelesi bütün hızıyla varlığını sürdürmekte, yapılan tüm müdahalelere çomak sokmaktadır.

Salgın döneminde kapitalizmin bütün pisliğiyle teşhir olmasıyla birlikte, LGBTİ+ hareketi de radikalleşmeye ve özgürlük için sesini iyice yükseltmeye başladı.

Barış Yılmaz

LGBTİ+ mücadelesi, işçi sınıfı mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır

“Ya, boş versene şu ibneyi! Ondan bir halt olmaz! Yürüyüşüne baksana, her türlü ahlaksızlık, namussuzluk bunlarda... Yarın bu bizi patrona da satar, Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan da oluruz. Patron bunları aramıza neden sokuyor sanıyorsun ki? Üç gün sonra bizi ihbar etmezse ne olayım!”

Yukarıdaki hayali monologun benzerlerine gerek işçi sınıfının arasında, gerekse de toplumun diğer kesimlerinde tesadüf etmek mümkün. Bu tür homofobik-transfobik konuşmaları, küfürleri, hakaretleri kim duymamıştır ki? Duymayı bir kenara bırakalım, şu anda ne kadar karşı olsak bile, ezici çoğunluğumuz yaşamımızın bir vaktinde kavga ettiği arkadaşına “vay ibne” diye söylenmiştir.

Bunun böyle olması çok da tuhaf değil aslında. Egemen sınıfın fikirleri her dönemde egemen fikirlerdir. Egemen sınıf, işçilerin ve ezilenlerin birlik olmasını her türlü araç ve yöntemi kullanarak engellemeye çalışır. İşçilerin mücadelesini sadece şiddet kullanarak bastırmak mümkün değildir. Emekçileri bölmek, işçilerin bir kısmını diğerlerine karşı kışkırtmak, birbirine düşman etmek, kapitalistlerin sıklıkla kullandığı yöntemlerden.

Egemen sınıfın emekçi sınıfı bölmek için empoze ettiği çok sayıda fikrin arasında milliyetçilik, ırkçılık ve cinsiyetçilik de bulunuyor. Türk işçilere aslında her şeyin çok güzel olacağı, ancak Kürtlerin veya Amerikalıların veya İngilizlerin veya Suriyeli mültecilerin buna engel olduğu anlatılır. İşçiler, patronla aynı gemide olduklarına inandırılır. Gemi aslında sağlam bir gemidir, güçlüdür, dayanıklıdır, ancak o kör olasıca iç ve dış mihraklar yok mu, onlar gemiyi batırmaya çalışmaktadır! Bu iç ve dış mihraklara karşı uyanık olmak maliyetlidir; silah almayı, ordu beslemeyi gerektirir, bundan ötürü de bu defa zam yapılmayacak ya da çok düşük oranda tutulacaktır. Bütün bunlar karşısında şaşkına dönen işçiler, öfkelerini ürettikleri artı değere el koyan patrona değil, belki de hiç görmedikleri ve göremeyecekleri, çok uzaklarda ya da hemen yanı başlarında yaşayan başka işçilere, kendi sınıf kardeşlerine yöneltirler.

Benzer bir durum göçmen işçiler konusunda da yaşanıyor. Özellikle ekonomik krizin derinleştiği, paranın değerinin giderek düştüğü, maaşların budandığı, sosyal hakların, emekliliğin eskisi gibi olmadığı, velhasıl, halkın büyük kesiminin yeni durumdan memnun olmadığı ve eskiyi aradığı bir ortamda, bu memnuniyetsizliğin kendilerine yönelmesini engellemeye çalışan patronlar, göçmen işçileri kolaylıkla hedef gösterebiliyorlar. Almanya'da başını AfD'nin çektiği sağcı partilerin göçmen işçileri, Türkiye'de de neredeyse bütün egemen sınıf temsilcilerinin koro halinde Suriyeli işçileri işaret ederek hedef göstermesinin arkasında bu gayret var.

İşçileri bölmek ve birbirine düşürmekte kullandıkları diğer silahlar da cinsiyetçilik, homofobi, transfobi, bifobi, yani genel olarak LGBTİ+ düşmanlığı. İşçilerin kadın ve erkek olarak bölünmesi, zaten sınıfın karşı karşıya kaldığı en büyük sorunlardan biri. Erkek işçileri güçlü ve muktedir, kadın işçileri de zayıf ve erkeğe bağımlı olarak gösteren cinsiyetçilikte olduğu gibi LGBTİ+ işçilere duyulan nefret ve öfke de emekçileri bölüyor.

Antikapitalistlerin bu konudaki tutumu nettir. “Çıkarları bir ve aynı olan emekçilerin, daha güzel bir dünya için birlikte mücadele etmesine yardımcı olmaya, bu mücadelelerin önünü açmaya çalışıyoruz. Peki, bu nasıl olacak? İşçileri LGBTİ+ karşıtı, homofobik, transfobik fikirlerden arındırmak için ne yapmak gerekir?”

İşçi sınıfı mücadelesinin deneyimleri, egemen sınıf fikirlerinin en etkili şekilde kırıldığı yerin mücadele alanı olduğunu söylüyor. Grev çadırında direnirken grev kırıcıların saldırısına karşı omuz omuza, kadın-erkek, Kürt-Türk, heteroseksüel-LGBTİ+ demeden verilecek mücadele, ya da irili ufaklı her türlü direniş, egemen sınıfın dayattığı fikirlerin çatır çatır kırılmasını sağlamaktadır. Bir deneyim olarak, 15 Aralık 2009 tarihinde Türk-İş’e bağlı Tek Gıda-İş sendikası üyesi Tekel işçileri tarafından Ankara’da başlatılan ve kısa sürede tüm ülkeye yayılan direniş süreci aktarılabilir. Tekel işçilerinin çadırlarını ziyarete gelen, verdikleri mücadelede yanlarında olan, çayından sigarasına destek veren LGBTİ+ aktivistleri, başta bir miktar tereddütle karşılandılarsa da, zamanla bu tereddüt yerini yoldaşlık ilişkilerine terk etmişti. Çünkü arada kurulan güven ilişkisi, homofobi ve transfobiye yok etmediyse de, en azından önemli ölçüde gerilettiler.

Şunu da unutmamak gerekir ki, toplumun bir kesimine yapılacak bir haksızlık, toplumun tümü için daimi bir tehdittir. LGBTİ+’lara yapılan haksızlığa göz yumulması, ses çıkartılmaması, “Bana ne” denilmesi, bundan sonra yapılacak diğer haksızlıkların kapısını aralar, hepsini meşruiyet zeminine oturtur. LGBTİ+’ların özgür, eşit ve onurlu yaşam mücadelesinin görmezden gelinmesi, hak arayan diğer kesimlerin mücadelesinin de yalnızlaşacağı anlamını taşır. Bugün LGBTİ+’ların başına inen coplar, yarın patrona karşı mücadele çağrısı yapan işçilerin başına inecektir.

Antikapitalistler, işçi sınıfını bölen bütün fikirlere karşı çıkıyor

ve her ortamda bu fikirlerle taviz vermeden mücadele ediyor. İşçi sınıfının birliğinin sağlanması, egemen sınıf fikirlerinin geriletilmesine bağlıdır. Bu yüzden LGBTİ+ haklarını taviz vermeden savunurken, bütün ezilenlerin mücadelelerini ortaklaştırmaya çalışıyoruz.

Atilla Dirim

Antikapitalizm ve LGBTİ+ mücadelesi

Antikapitalistler göçmen düşmanlığına, ırkçılığa ve cinsiyetçiliğe olduğu gibi LGBTİ+fobiye de karşıdır. Kapitalizme karşı verilen mücadele, LGBTİ+larla kesişmediğinde eksik kalacaktır. İşçi sınıfını bir bütün olarak ele almak; yukarıdan dayatılan ırkçılığa, cinsiyetçiliğe ve LGBTİ+fobiye karşı durmak, kapitalizme karşı mücadele etmek için şarttır.

Son zamanlarda yöneticilerin sık sık kendilerinin sebep olduğu sorunlar için göçmenleri, LGBTİ+ları ve diğer dezavantajlı grupları suçladığını görüyoruz. Kapitalizmin yarattığı yoksulluk yüzünden göçmenler, kapitalistlerin üretimi bir an için durdurmaması sebebiyle yayılımı gittikçe artan salgın için LGBTİ+lar suçlanıyor. Aslında bu suçlamalar neden antikapitalistlerin LGBTİ+fobiye mücadele etmesi gerektiğinin çok açık bir göstergesi. Egemen sınıf, LGBTİ+fobiye işçi sınıfını bölmek ve toplumsal sorunların asıl sebebinin görünmez kılma için kullanıyor.

LGBTİ+ işçiler, işsizler, cinsel yönelimi sebebiyle işsizliğe mahkûm edilenler hem kapitalizmin hem de LGBTİ+fobinin mağduru. Ne kapitalizm ne de LGBTİ+fobi görmezden gelinerek bu sorun çözülebilir. Çok sayıda trans, işsizliğe mahkûm ediliyor, bir kısmı seks işçiliğinden başka iş bulamıyor, nice zorluklarla başka bir iş elde edenler ise iş yerinde saldırıla-

ra, şiddete maruz kalıyor ya da en başından yaşayacağı bu zorlukları öngörüp geçinememe korkusuyla açılmıyor. LGBTİ+fobi ve kapitalizm bir arada, çok daha güçlü olarak, LGBTİ+ların karnını doyurma, istediği işi yapma ve şiddete maruz kalmadan cinsel yönelim ve cinsiyet kimliğini özgürce yaşama gibi haklarını gasp ediyor. Onlara karşı biz de bir arada, birbirimizden güç alarak, birbirimizden öğrenerek çok daha güçlü mücadele edebiliriz.

Antikapitalistler ne geçinme hakkından ne de kimliğini ve yönelimini özgürce yaşama hakkından taviz vermeli. Bunların her ikisi de vazgeçmememiz gereken temel insani haklardır. LGBTİ+fobik kapitalist ideolojiye karşı, hem ekonomik hem de cinsel yönelim ve cinsiyet kimliğine bağlı sömürünün olmadığı bir anlayışı savunmalıyız. Aksi takdirde kendi aramızda bölündüğümüz gibi, mücadelemiz tutarsız ve anlamsız olur, başarıya ulaşamaz.

Çözüm bu ideolojilere karşı pasif kalmak, bunları görmezden gelmek değil; aksine kapitalizme karşı verilen mücadeleyi bu mücadelelerle birleştirmekten geçer. Yani antikapitalistlerin LGBTİ+fobik olmaması yetmez, homofobi ve transfobi karşıtı olması, bunlarla mücadele etmesi gerekir.

Kimi kapitalistler zaman zaman LGBTİ+fobiye karşı reklamlar, afişler hazırlar, kendini LGBTİ+ dostu ilan eder. Elbette burada söz konusu temel haklarının tanınmasından ziyade sosyal mücadelelerle yan yana anılarak daha çok kâr elde etme amacıdır. Kapitalistlerin amacından bağımsız olarak LGBTİ+ların her alanda görünür olmasını bir ilerleme olarak görüyoruz. Fakat söz konusu LGBTİ+fobinin çok daha yaygın olduğu bir toplum ya da dönem olduğunda, kapitalistlerin asıl amacı önem arz ediyor. Kapitalistler bu sefer heteroseksist reklamlar ve afişler hazırlıyor, bu yolla kâr elde etmeyi hedefliyorlar. Örneğin eşcinsel evliliğin yasal olduğu ülkelerde LGBTİ+ dostu reklamlar yapan uluslararası firmalar, söz konusu heterosek-

sizmin çok daha güçlü olduğu bir ÷lke olduğunda bu politika-sını tamamen unutuveriyor. Aynı şekilde LGBTİ+ hareketinin çok güçlü olduğu zamanlarda LGBTİ+ dostu tişörtler yapan kapitalistler, mücadele geri çekildiğinde bu anlayışı terk edebiliyor. Çünkü kapitalizmin temel güdüsü insan hakları değil; kârdir. Bu kâr giden yolun zaman zaman LGBTİ+ mücadeleleriyle kesişmesi, onun bir gün mutlaka tam aksini yapacağı gerçeğini değiştirmez. İşte bu yüzden, LGBTİ+ların da kâr odaklı değil, insan odaklı bir anlayışa, antikapitalizme ihtiyacı vardır.

Melike Işık

**Eşit ve özgür bir dünya için
Antikapitalist Blok'a katılın!**

İmza metni bu linkte:

<https://forms.gle/VYghkXkxQApkCKWr6>

İletişim: antikapitalistblok2020@gmail.com